

Metin Baştırık

- řiirler -

Yayın Tarihi:

20.11.2018

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Adilcevaz Güncesi

arşınlayıp rahmini aralık
ruhsuz,hain imgeler doğurdu
kurağında kırılmak gibi
kırkikindilerin suretine
devrik cümleler kurup
yalın anlatımlar yaratmak gibi
nedensiz bir kaçış bu...

her vakit somurtmaz oysa mevsim
gölgesinde kederin o büyük mabede

-terkimde
doruklarından kuşatılmış bir eyvah sizar

sarınmış şimdi hiçliğine,dilsiz
süphan garip,çığlıksız
gün doğar biter de hükmü karanlığın
o hep orda kalır öyle

kar yağar sonra
müthiş güzel
çavuş'un demli çayı tadında
kor bir ateş oturur yüreğimize
beyaz kanatlı martılarda yoktur kıyıda
geceyi yakamozlar böler ikiye
derken;
nerden geldiği bilinmez bir hengame
nazım'dan 'memleketim' takılır dilimize

gençtik...
sonbahar yapraklarında yangın
namluda kavgalara adanmış mermi gibi
asi!
bedenimizi isyanlara
sesimizi çığlıklara
ve türkülerimizi kırık düş ezgilerine
rehin bırakmıştık...

yabana atma!
sorgularda kendini arayan birer dağlıydık
düş ayazında yangın
uçurum koylarında dört mevsim
bir çanak kan'dı,gördük
çıplaktık...

dilimizde bir yarım hece
ufalandık,
korkulardan aykırı kavramlar kaldı geriye

bu yalancı
bu kaçamak tebessüm yüzümüzde
bu bilinmezlik

bu kara girdap
tuvalimizde yedi rengin özetini
bu istila yığını kitaplar...

her mevsim aşkı solumak gibi çekilmez
arada mesafeler gibi aşılması zor
ama ekmek gibi su gibi muhtaç
vazgeçilemez, açlığımız
bu istila yığını kitaplar...

bu telaş bu kaygıdan artakalan
ekmek kııntısı aşklar
kanatır gibi bir serçenin kanatlarını
bu şiirin en çirkin yerinde anlatır gibi kendimi
yorgun bedenler tecritte şimdi....

Metin BAŞTÜRK 1998

Metin Baştürk

Aşk ve Yalnızlığa Dair

kuşatılmışlığın gölgesinde yaşanır aşk
yargılar bulutlar yağmur çiselerini
bilenir ihanetlere en keskin ağızlı bıçaklar
sivrilir sonra divit uçları

soyunur seni yazmalara,

yağız atların nal seslerinde saklı öykünü
ve kar yangınlarında yitik ezgini...

kan kızılıdır şimdi vakit
saatler de şaşırmıştır zamanı
gecenin en çekilmez vaktinde çoğalır sorular

ey sevgili!
ak ellerimin karası
alnımda kıvrım kıvrım uçurumlar senin olsun
senin olsun yağmalanmış gülüşüm

bu şehir,
ve bu şehrin öksüz çocuklar...

ki yalın ayak
göz bebekleri aç aşı-ekmeğe
dahası,
yeni ağıtlar doğurtmakta şimdi gece

senin olsun yaşamamışlığım
ve utanmışlığım...

hasreti takvimlere sığmayan sevgili,
aşk mıydı o ellerime bulaşan kir
halbuki aşklarda sınılanır ömrümüz
canhıraş bir çığlık sonrası
en güzel sesimle mahcup
yok bir türküm söylenecek
kara sevda derler adına
can ve düş talan,yağma
dokunmayın hiç
bütün iklimler kırıgın bana

uzanmış kömür gözlerin hüznüm boyunca
uzanmış da azmış yaralarım
ardından aksi yansımış, kapkara
bakamam bilirsin
sessizliğin vurur sesimin yalımına

Metin Baştürk

Ay ve Gece

kuş-kanat çırparak
zulamda mavi yemiş getirdim
avuçladım katran hüzünleri
tutam tutam doldurdum koynuma
büküp boynumu el aman diledim
çatma kaşlarını öyle
öksüz kalmasın dalında karanfil
ak küheylan gibi süzül
mağrur dur!
ve kara gözlerinle bak bana
ellerinde bir öpüş can olayım
yol boyu uzanmasın sonra uçurum
gülüşüm toprağında bulanmasın kana
kahır kervanları, kırılğan
zehir zemberek korkular beşlersem ansızın
ve sahipsiz bir çocuk hıçkırığı dolarsa hecelerime
susturamazsın...

keser bıçkın, kan sızar
gül suretin miydi o esrar
düştün de gözlerime
kanatırcasına deştim yaralarımı
yokluğun çirkin bir mısra gibi
felaket,
öyle bir hüküm ki bu sorma
dört yanım cehennem kadar korkunç
dört yanım yangın
dört yanım zifiri karanlık

-ay yetmiyor geceye-

kör zindanlarda yatasım geliyor
paslı bıçakları saplayışım kalbime

-upuzun bir ünlemim
korku ve çığlık
boylu boyumca uzanmışım secdene-

can pazarında karanfil kokulu gülüşler
umutlara müebbet işgaller sarsmaz böyle
yalan yok
aynı coğrafyada yabancı
aykırı iki anlam
öylece kalırsın dilimde
kiyamam...

ah diyorum;
olmasaydı aramızda bu uçurum gibi
utanmışlığım
alır seni koynuma gecelerce
ayışığı düşürmezdim göğsüne
-ayışığında karanlıklar çoğalmış

ayışığında ölüm beyaz perde-
Metin Baştürk

Bir Ölüyü Özlemek

bu şiir, ömrü gibi kısa olsun
amcama...

yarım kaldı dilinde,
kelimelerin gelecek zaman kipiyle çekimlenmiş bütün halleri
örneğin,
"ne yapmalı biliyor musun" diye başlayıp sonunu getiremediğin
kendine dair ve yaşanmaya değer onca şey varken daha ...
o hiç büyümediğin yaşında,
kırk yedisinde yitip gitmek hiç yakışmadı sana ...

Metin Baştürk

Geceye Sızan ığlık

alkol,nikotin ve gece
göz kapaklarımızda tanıdık yüzler
şehvetimiz,
göğüs uçlarımıza kadar
kızarmış

dilimizde irin artığı,pusulasız
-ağır küfürler-

ki.. her küfür bir ığlıktır
zamana karşı atılan
her hece yalandır
yetmezliğin hincına takılan

ışılıtısında altın kabzalı silahların
ipince ay ışığının gölgesine tükürmek
ve tapınmak
kara-karanlık istemlere

öyle ya...
iliklerimiz ihanetin
Kirli genleriyle örülü
Karanlıktır ama
Cebimizde dost suretine bilenmiş
-keskin ustura

kan damıtarak öfkenin göğsüne
yamasında yaşamın
yaralı bir çehre

kuytularında şimdi bu kentin
bir fahişe
-dudaklarından öpölmekte
kalabalığına abanmış it süröleri
göge bakıp köşe başlarında
uzun uzun ulumakta

ve kırbacında tedirgin bir anlam celladın
alacaya tutulmuş gibi
-yangınlarda

ateş yanmakta dağlarda
yarım yamalak bir ay doğmakta
-ateşe karşı

-her şey sütliman bu vakitte-

bilmem neyin ifadesidir
alfabelerdeki bu bitkinlik
benciliğimiz sığmaz hiçbir
-kavrama

yitirdik zihnimizde,dostluğa dair tüm kavramları
kurak iklimlerin talihsiz kelimeleri karşıladı kederimizi
ihbar telefonları,sarışın cinayetler ömrümüzün en taze çağında
insan değildik aslında insanlaşıyorduk,onu da yitirdik...

vefa,kekeleyerek konuştuğum hece
vefa,ayazda üşüyen gece
vefa,titrete bir yalan sadece
dedim;
vefa,ayak uçlarımızda akışan sapsarı irin
dost kanına girmişsen
-temizlenmez senin kirin

uçlardan kopuk geldik buralara
ve kan sıçramıştır artık duvara
-temizlenmez!

Metin Baştürk

Hıçkırık

...

kanadımda bir yarım ay
ve zulamda mavi yemiş getirdim sana
avuçladım katran hüznüleri
tutam tutam doldurdum koynuma

büküp boynumu el-aman diledim

çatma kaşlarını öyle,
öksüz kalmasın dalında karanfil
ak küheylan gibi mağrur!
ve kara gözlerinle bak bana
ki... ellerinde bir öpüş can olayım
yol boyu uzanmasın sonra uçurum
gülüşüm toprağında bulanmasın kana

kahr kervanları, kırılğan
zehir zemberek korkular beşlersem ansızın
ve sahipsiz bir çocuk hıçkırığı dolarsa hecelerime
susturamazsın...

keser bıçkın gibi hasretin, kan sızar
gül suretin miydi yoksa o esrar
düşün de gözlerime,
kanatırcasına deştim yaralarımı

yokluğun oysa çirkin bir mısra gibi
felaket!
öyle bir hüküm ki bu sorma
dört yanım cehennem kadar korkunç
dört yanım yangın
dört yanım zifiri karanlık

-ay yetmiyor geceye-

kör zindanlarda yatasım gelir
paslı bıçakları saplayışım kalbime

-upuzun bir ünlemim şimdi
korku ve çığlık
boyu boyumca uzanmışım secdene-

can pazarında karanfil kokulu gülüşler
umutlara müebbet işgaller sarsmaz böyle
yalan yok!
aynı coğrafyada yabancı
aykırı iki anlam
öylece kalırsın dilimde
kiyamam...

Metin Baştürk

Kırgın Bir İmge'ye Cevap

"sevda, yaşanınca sevda
ve yaşandıkça kararır kara sevda"

Sözlerin, umut vermez kıraç topraklar gibi
Oysa ben ana rahmi gibi bereketli olsun isterdim
Ekmeği çalınmış göçebe çocuk hüznüne salma beni
Ne olur!
Kaderine ortak olmak güzel şey
Ama bir ömür çok kısa
Sayabileceğim kadar ömür yaşamalıyım seninle

Metin Baştürk

Kırık Düş Ezgileri

ve aşk,
karanlığın en koyu tonu
ne ahval ne de yalnızlık şiiridir bu...

sade susmaları kuşanmak
sade susmaları istemlerine sunmak

ve sınamak aşkı sevmelerin örsünde

tren bekleyen garların kahreden karanlığında
kara gözlerindeki ölüme susamak...

sen...
sesimin yankısında kıyametim
bütün yangınlardan artakalan
coğrafyamda kurak bir iklim

aldırmaz yaralı kuşların çığlığına bile
kanat kanat takınıp en olgun tavrını
akan zamanın telaşında
kan damlar da göğsün,
gülümserdin...

derken,
kederli bir Malatya akşamında
uzanıp bir selvi dal gibi geceyi alnından öperdin...

her çıkmazda bir tufan şimdi,
yağar adı konmamış sağanaklar
puşlu gözlerinden
yağar acemi sevmelere
bütün duvarlarda kasvet
ve buğusunda kan sızar geceye

kaç zamandır böyle,
ay ışığına takılır gülüşün
sürgün yemiş gibi mağlup, lal...
ve puslu, soluksuz bir poyraz
akşamüstü alacasında çığlık çığlığa
bu kentin buğday tenli çocukları gibi
dağıtma hüznümün katran rengini...

desem ki;
zamanın bir ucundan
uçurup kanatlarımı Harput'tan ardın sıra
böyle yol-iz bilmezken
tutup ellerinden
gözlerinin karasına karşı ağlamak

beni böyle garip
böyle mahcup
böyle divaneme sebep

olmasaydı gözlerinin karası
yokluğun bu denli koymazdı bana

ve dahi,gölgenin aksi düşmezken yüzüme
uzun uçurum boylarından düşmek
ayaz gecelerin sabahında yada
kor ateşlere dadanmak gibi
kelimeler öyle zor
öyle lanetli takılır boğazıma
bilmelisin ama,
yitik aşkların öksüzlüğüdür bu
vakitsiz yağmalanmasıdır bir kentin
sen tapın yine düşlerine
her hecemde solmasın ama rengin...

kan-revandır
talandır bu ömrümde
her ömür kendi rahminde ölür yinede
çünkü derim,
kınında hançer gibi ısıldayan kara gözlerinden
mahcup bir bakış düşerse bile
sevdan yine talandır bende...

Metin Baştürk

Kızıma

“Alfabemdeki bütün harfler ve bilenen bütün gramerler

seni anlatmama

yetmiyor

belki de ben, sırf seni yazmak için yaratılmış bir şairim ...”

kirpiklerimin ucunda, hep tanıdık yüzün
resimlerin dar çerçevelerine sığdıramadığım
tecrit gecelerinden çaldığım,
en güzel cümlelerimin öznesiydin
kutsal kitapların orta yerinde yapayalnız bırakılmış
sade, yalın bir Elif idin ...

düşüverdin kirpiklerimden bir uzun geceydi
öyle ki nefes alıp vermekteydim daha ...

haziran’dı!

mavi’ye çaldı bütün gri’ler
ve yalnızlığımı tünleyen o sonbahar uğultusu
ilk cemreyle o’da çaldı maviye
daha,
gömdüm yüzümü gözlerinin gülen ferine

hoş geldin, alfabemin ilk harfi
hoş geldin, yüzümün aydınlık yanı

hoş geldin ...

Haziran 2007

Metin Baştürk

Memleketime Dair Herşey

Tütün işçileri yorgun
yiğit

Ama

Pırıl - pırıl namuslu
Nanı gitmiş deryaların ardına
Vatanımın bir umudu...
(*)

Ve toprak,
altın renginde bir zehir sundu bana
al ve besle dedi yetimlerini...

O zamanlar; kampüslerde öğrenci sevişmeleri, protokollerde sıra kavgaları yaşanırđı. Nutuk profesörleri, ülkemin ateşli savunucuları haber bültenlerinde, manşetlerde ahkam keser, yaşama dair hiçbir kaygıları olmadan, gazete köşelerine haber olma heyecanıyla pervasızca ve ağız dolusu yalana batmış, yapacaklarını anlatırdı. Şehir züppeleri racon keser, mekan dağıtırdı. Ve her yeni gün, metropollerde genç kızların ırzına geçilirdi ...

bütün bu keşmekeşliğin gerisinde
kentlerin asi gölgesine inat
gecikmiş öpüşlerin hasretiyle savrulan
ve haritaların soğuk yüzüne kırgın memleketim vardı...

alın terini ekmeğine katık eden çakır gözlü delikanlılar, tütün tarlalarında suya giden sevgilinin yolunu gözlerdi,
gözbebeklerinde kırkikindileri özleminin sancısıyla o mahzun esrar...

memleketimde coğrafyaları gibi küçük insanlar yaşardı...
nerden bakarsanız bakın toprak işçisi, ırgat veya rençper denilecekti çünkü adlarına, ihanetin, yozlaşmanın, çürümenin beyinlerinde ve kalplerinde tuttuğu yer kadar küçük, işledikleri toprak parçası ve umutları ve beklentileri kadar, yaşama tutundukları tırnak uçları kadar küçük insanlar...!

memleketim...!
senin mi payına düştü?
bu dört duvara mahpusluk,
yol gitmez kervan geçmez bu kıyamet gibi yalnızlık
ve sen ey ütopyam...!
ne demeli sana
gözyaşımın hakkı için bir damla cemre olsun düşürmedin ki toprağıma...

her sabah yeniden, kan sızmış geceden yorgun argın kalkarak tütün tarlalarına kürek sallar toprak işçisi,

bir nefes zehir zıkkıma,
bir mahşer kavgasına,
tütüne...

Tütünü bilir misin?
İki parmak arasında kıyılmış,

Bir parçası var kalbimin
İncecik, ak kağıtlara sarılır,
Dar vakit yanar da verir kendini.
Dostun susan dudağına... (*)

tütünü bilir misin?
mağrur küheylan gibi dört nala, coştı mu dur durak bilmez, boy boy emek verir
toprağa
umuda sancılı çocukların kaderi, yalın ayak türkümüz ve en yalın gerçeğimiz o bizim.
sevincimiz, hüznümüz, aşımız, ekmeğimiz...

ve toprak işçisi, nasırlı ellerinden paslı hançer çeker gibi acı bir çılgınlıkla uğurlar günü;

"bir yarım heceye dokunmak neden bu kadar zor
nedir bu gökkuşağındaki yedi renk, bu ağır taşlar
bu acı kan kokusu
ve neden hep bir tufan gibi açılır ömrümüze bu karakışlar..."

Metin Baştürk

Özlemlerin acı yüzü

Akşam baskılarında yüzünü aramaktan yoruldum,
Sana, seni özlemenin ötesinde bir şeyler sunmalıydım artık...

Yalnız sesinde sevdim gözlerine çalan her rengi
Her renk gözlerinde ayrı bir mevsim şimdi
Savrulurken mevsimlerine tut ki kanadım
Yoksun, kim tutacak ellerimden benim

Kanıyorsam eğer,
Boğazıma yumruk gibi dalan bu kalabalık
Ve bu şehir yetmiyorsa artık bana
Kapıp yüreğimi bu mahşer yerinden
Çıkıp gelmeliydim sana...

Metin Baştürk

Xece

" iki dizeye vuruldum önce,öç alır gibi kardeşlerimden,
şart olsun! sonrası sensin xece..."

enkazıma dadanmış bu kör karanlığa ne kadar anlam sığdırabilirim
ne kadarını taşıtabilirim bu nefessiz acının
Özlemenin rengini de unuttum,anla beni!
Seni anlatan ve içinde sana dair tek bir kelime geçen,
aydınlık şiir yazamadım diye darılma,ne olur...!

.....

bilmem ayrılığın kaçınıcı miladı bu
kaç saniye geçti bilemem
gelmedin,kapkara gözlerinle
bir eylül kızılığında antep garına
ne yangın yerlerinde kehribar kokusu
ne de sırtlarında felaket çıkırtkanları bu kentin
bu kent dedimse,
kent olalı hiç bu kadar mahzun durmadı xece...!

şimdi bütün bulvarlarında aralık
ve aralık takviminden kalma
eski bir alışkanlık
büsbütün sana kesen

bilsen,ne çok savruldu yollarına
ne çok uzandım da uçurumlarından
günlerin puslu yağmuruna dolandım hep
katline ağlayan kendimden söz etmek kaldı bana

düşün ki...
mevsimlerim bile hükmünü yitirdi
biraz da failine benzeyen bir cinayetim şimdi
alacasında yığılmışsam ortalık yerine bu kentin
bu kent dedimse,

-bağırsam çığlığım ağır gelecek bu kente-

ve bütün acılardan artakalan düşlerimle
nereye dokunsam yine sen karşımda
varsın seni özlemek düşsün payıma...

Metin Baştürk